

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล ดังหัวข้อต่อไปนี้

- 4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา
- 4.2 แบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง
- 4.3 ระดับของพฤติกรรมกล้าแสดงออก
- 4.4 ระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล
- 4.5 ความต้องการมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุงตนเอง
- 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
- 4.7 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออก
- 4.8 อภิปรายผลการวิจัย

4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา

ผู้วิจัยศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้แก่ เพศ ระดับชั้น ผลการเรียน วุฒิการศึกษาสูงสุดของบิดาและมารดา อาชีพหลักของบิดาและมารดา รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว และกลุ่มสาขาวิชา ดังผลการศึกษาดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n = 488)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
1) ชาย	219	44.90
2) หญิง	269	55.10
2. ระดับชั้น		
1) ชั้นปีที่ 1	122	25.00
2) ชั้นปีที่ 2	121	24.80
3) ชั้นปีที่ 3	130	26.60
4) ชั้นปีที่ 4	115	23.60
3. ผลการเรียน		
1) ต่ำกว่า 2.00	35	7.20
2) 2.00 - 2.50	164	33.60
3) 2.51 - 3.00	175	35.80
4) มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	114	23.40
4. วุฒิการศึกษาสูงสุดของบิดา		
1) ระดับประถมศึกษา	206	42.20
2) ระดับมัธยมศึกษา	115	23.60
3) ระดับอนุปริญญา	46	9.40
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	121	24.80

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n = 488)	ร้อยละ (%)
5. วุฒิการศึกษาสูงสุดของมารดา		
1) ระดับประถมศึกษา	303	62.10
2) ระดับมัธยมศึกษา	70	14.30
3) ระดับอนุปริญญา	32	6.60
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	83	17.00
6. อาชีพหลักของบิดา		
1) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	152	31.20
2) ประกอบธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	120	24.60
3) เกษตรกรรม	157	32.20
4) รับจ้าง	29	5.90
5) อื่น ๆ (แม่บ้าน, เกษียณ)	30	6.10
7. อาชีพหลักของมารดา		
1) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	91	18.60
2) ประกอบธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	128	26.20
3) เกษตรกรรม	165	33.80
4) รับจ้าง	24	4.90
5) อื่น ๆ (แม่บ้าน, ถึงแก่กรรม)	80	16.50

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n = 488)	ร้อยละ (%)
8. รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน		
1) น้อยกว่า 10,000 บาท	168	34.40
2) 10,001 - 15,000 บาท	116	23.80
3) 15,001 - 20,000 บาท	59	12.10
4) 20,001 - 30,000 บาท	43	8.80
5) 25,001 - 30,000 บาท	35	7.20
6) มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	67	13.70
9. กลุ่มสาขาวิชา		
1) กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ	175	35.86
2) กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	216	44.26
3) กลุ่มฝึกหัดครู	38	7.88
4) กลุ่มมนุษยศาสตร์	59	12.10

จากตารางที่ 2 ตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น
 ปรากฏว่านักศึกษาส่วนมากเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 55.10 กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 3
 คิดเป็นร้อยละ 26.60 ผลการเรียนรู้ในภาคการศึกษาที่ผ่านมาอยู่ระหว่าง 2.51 - 3.00
 คิดเป็นร้อยละ 35.80 ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีคิดเป็นร้อยละ 44.26
 สำหรับวุฒิการศึกษาสูงสุดของบิดาและมารดาส่วนมากสำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา
 คิดเป็นร้อยละ 42.20 และ 62.10 ตามลำดับ อาชีพหลักของบิดา คือ เกษตรกรรม
 คิดเป็นร้อยละ 32.20 อาชีพหลักของมารดา คือ เกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 33.80
 ระดับรายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน น้อยกว่า 10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.40

4.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

4.2.1 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ แบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

แบบการอบรมเลี้ยงดู	ระดับการอบรมเลี้ยงดู		
	$\bar{X}$	S.D.	การแปลความ
1. แบบประชาธิปไตย	3.74	0.62	มาก
2. แบบเข้มงวดกวดขัน	2.36	0.54	น้อย
3. แบบปล่อยปละละเลย	1.58	0.46	น้อย

จากตารางที่ 3 การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ปรากฏว่านักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองแบบประชาธิปไตย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$) รองลงมาเป็นการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 2.36 และ 1.58 ตามลำดับ

4.2.2 เปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล

การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ดังต่อไปนี้

1) เปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคล	การอบรมเลี้ยงดู		t
	$\bar{X}$	S.D.	
1. เพศ			
1) ชาย	2.59	0.25	2.35*
2) หญิง	2.65	0.25	

*p < .05

จากตารางที่ 4 การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้านเพศ ปรากฏว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) เปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล
ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงผลการเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปร
ด้านปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	การอบรมเลี้ยงดู ของผู้ปกครอง ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
1. ระดับชั้น			
1) ชั้นปีที่ 1	2.64		
2) ชั้นปีที่ 2	2.63	0.4143	0.7428
3) ชั้นปีที่ 3	2.61		
4) ชั้นปีที่ 4	2.62		
2. ผลการเรียน			
1) ต่ำกว่า 2.00	2.65		
2) 2.00 - 2.50	2.64	0.8293	0.4782
3) 2.51 - 3.00	2.61		
4) มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	2.60		
3. วุฒิกการศึกษาสูงสุดของบิดา			
1) ระดับประถมศึกษา	2.62		
2) ระดับมัธยมศึกษา	2.62	0.5101	0.6755
3) ระดับอนุปริญญา	2.59		
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	2.64		

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้าน
ปัจจัยส่วนบุคคล (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	การอบรมเลี้ยงดู ของผู้ปกครอง ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
4. วุฒิการศึกษาสูงสุดของมารดา			
1) ระดับประถมศึกษา	2.61		
2) ระดับมัธยมศึกษา	2.63	0.9408	0.4207
3) ระดับอนุปริญญา	2.69		
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	2.62		
5. อาชีพหลักของบิดา			
1) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	2.63		
2) ประกอบธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	2.62	0.6666	0.6154
3) เกษตรกรรม	2.64		
4) รับจ้าง	2.58		
5) อื่น ๆ (แม่บ้าน, เกษียณ)	2.57		
6. อาชีพหลักของมารดา			
1) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	2.66		
2) ประกอบธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	2.65	2.1487	0.0738
3) เกษตรกรรม	2.62		
4) รับจ้าง	2.61		
5) อื่น ๆ (แม่บ้าน, ถึงแก่กรรม)	2.56		

ตารางที่ 5 แสดงการเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับตัวแปรด้าน
ปัจจัยส่วนบุคคล (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	การอบรมเลี้ยงดู ของผู้ปกครอง ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
7. รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน			
1) น้อยกว่า 10,000 บาท	2.61		
2) 10,001 - 15,000 บาท	2.61	0.4865	0.7864
3) 15,001 - 20,000 บาท	2.65		
4) 20,001 - 30,000 บาท	2.64		
5) 25,001 - 30,000 บาท	2.63		
6) มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	2.65		
8. กลุ่มสาขาวิชา			
1) วิทยาศาสตร์สุขภาพ	2.63		
2) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	2.62	0.3236	0.8083
3) ฝึกหัดครู	2.65		
4) มนุษยศาสตร์	2.60		

*P < .05

จากตารางที่ 5 การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรด้านปัจจัย
ส่วนบุคคลกับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ปรากฏว่า

- 1) นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

ไม่ต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักศึกษาที่บิดามีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) นักศึกษาที่มารดามีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) นักศึกษาที่บิดามีอาชีพต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6) นักศึกษาที่มารดามีอาชีพต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7) นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้รวมของครอบครัวต่อเดือนต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8) นักศึกษาที่เรียนในกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองไม่แตกต่างกันอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก

การศึกษาระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ถ้าต้องมีการเผชิญกับสถานการณ์นั้น ๆ จริง ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา

ข้อความ	ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. ยอมรับว่าท่านไม่มีความรู้ในบางเรื่อง	2.50	0.88	กระทัน้อย ๆ
2. ขอให้มีการประชุมกันอีกเมื่อการประชุมในครั้งแรกไม่เป็นผลสำเร็จ	2.49	0.87	กระทัน้อย ๆ
3. ยอมรับการนัดพบ	2.44	0.86	กระทัน้อย ๆ
4. ต่อต้านการคะยั้นคะยอให้ดื่มแอลกอฮอล์	2.36	1.21	กระทัน้อย ๆ
5. กล่าวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง	2.34	0.83	กระทัน้อย ๆ
6. กล่าวคำชมผู้ที่ทำดี	2.16	0.98	กระทัน้อย ๆ
7. ต่อต้านการขอร้องให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง	2.07	1.04	กระทัน้อย ๆ
8. กล่าวคำขอโทษเมื่อท่านทำผิด	1.68	0.98	กระทัน้อย ๆ
9. บอกให้เพื่อนฝูงที่ช่างพูดหยุดคุย	3.47	1.01	กระทาครั้งต่อครั้ง
10. ปฏิเสธคำขอยืมเงิน	3.46	0.85	กระทาครั้งต่อครั้ง
11. ถามผู้อื่นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว	3.44	0.94	กระทาครั้งต่อครั้ง
12. ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น	3.41	0.94	กระทาครั้งต่อครั้ง
13. ปฏิเสธคำขอยืมของใช้ส่วนตัว	3.38	0.92	กระทาครั้งต่อครั้ง
14. บอกกับคนใดคนหนึ่งว่าท่านชอบเขา	3.38	1.12	กระทาครั้งต่อครั้ง

ตารางที่ 6 ระดับพฤติกรรมกรรณการกล้าแสดงออกของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อความ	ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
15. บอกให้บุคคลในที่สาธารณะหยุดกระทำในสิ่งที่ รบกวนจิตใจของท่าน	3.34	1.08	กระทำครั้งต่อครั้ง
16. ปฏิเสธคำขอร้องการไปพบปะสังสรรค์หรือนัดพบ	3.27	0.84	กระทำครั้งต่อครั้ง
17. นำสิ่งของที่มิได้หนีไปคืนร้านค้า	3.26	1.05	กระทำครั้งต่อครั้ง
18. บอกเพื่อนสนิทว่าเราพูดและกระทำในสิ่งที่ ท่านไม่ชอบ	3.15	0.98	กระทำครั้งต่อครั้ง
19. เริ่มต้นสนทนากับคนแปลกหน้า	2.99	1.09	กระทำครั้งต่อครั้ง
20. ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อจำเป็น	2.95	0.93	กระทำครั้งต่อครั้ง
21. ถามผู้อื่นว่าเคยทำให้คนใดคนหนึ่งโกรธเคือง หรือไม่	2.94	1.02	กระทำครั้งต่อครั้ง
22. บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานด้วยว่าเราพูด หรือกระทำบางสิ่งบางอย่างที่รบกวนจิตใจ ของท่าน	2.90	0.93	กระทำครั้งต่อครั้ง
23. ขอเรื่องให้สิ่งของที่มิใช่ไปมาคืน	2.88	0.98	กระทำครั้งต่อครั้ง
24. ขอเรื่องให้มีการติเพื่อก่อ	2.87	0.93	กระทำครั้งต่อครั้ง
25. ขอเรื่องให้มีการนัดหมายหรือพบปะกันอีกครั้ง	2.87	0.88	กระทำครั้งต่อครั้ง
26. ต่อต้านการบังคับซื้อสินค้า	2.84	1.06	กระทำครั้งต่อครั้ง
27. ร้องขอสิทธิที่ท่านควรจะได้รับ	2.77	0.98	กระทำครั้งต่อครั้ง
28. พูดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิจารณ์พฤติกรรม ของท่าน	2.75	1.04	กระทำครั้งต่อครั้ง

ตารางที่ 6 ระดับพฤติกรรมกรการกล้าแสดงออกของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อความ	ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
29.ต่อต้านการเร้าอารมณ์ทางเพศถ้าท่าน ไม่สนใจ	2.44	0.86	กระทำครั้งต่อครั้ง
30. พูดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิพากษ์วิจารณ์งาน ของท่าน	2.70	0.99	กระทำครั้งต่อครั้ง
31. เปิดเผยความคิดที่แตกต่างกับคนที่ท่านกำลัง พูดคุยด้วย	2.69	0.95	กระทำครั้งต่อครั้ง
32. บอกให้บุคคลรู้ถึงความรู้สึกของท่านว่าเขาได้ ทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อท่าน	2.69	0.93	กระทำครั้งต่อครั้ง
33. สมัครเข้าทำงานด้วยตนเอง	2.66	1.15	กระทำครั้งต่อครั้ง
34. พูดคุยกับคนที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของท่าน	2.64	0.97	กระทำครั้งต่อครั้ง
35.ต่อต้านการกระตุ้นให้ม้อารมณ์เพศ	2.61	1.32	กระทำครั้งต่อครั้ง
36. ยอมรับว่ามีความสับสนในเรื่องที่อภิปรายกัน และขอให้อภิปรายให้ชัดเจน	2.49	0.87	กระทำครั้งต่อครั้ง
37. ยอมรับคำยกย่องชมเชย	2.56	0.83	กระทำครั้งต่อครั้ง
38. บอกบุคคลอื่นถึงข้อดีเกี่ยวกับตัวท่าน	2.55	0.93	กระทำครั้งต่อครั้ง
39. ลาออกจากการเป็นสมาชิกชมรมหรือชุมนุม	3.83	1.10	ไม่ค่อยกระทำ
40. ขอขึ้นค่าแรงจากการทำงานพิเศษ	3.78	1.07	ไม่ค่อยกระทำ
รวม	2.86	0.36	กระทำครั้งต่อครั้ง

จากตารางที่ 6 การศึกษาระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา ปรากฏว่า โดยภาพรวมนักศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอยู่ในระดับการกระทำครั้งต่อครั้ง สำหรับในเรื่องที่นักศึกษากระทำบ่อย ๆ ได้แก่ การยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง การกล่าวคำขอโทษเมื่อทำผิด การยอมรับว่าไม่มีความรู้ในบางเรื่อง กล่าวคำชมผู้ที่ทำดี ยอมรับการนัดพบ ต่อต้านการละเมิด คอยให้คำเตือนแอลกอฮอล์ และต่อต้านการขอร้องให้กระทำการสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ส่วนในเรื่องที่นักศึกษาไม่ค่อยกระทำ ได้แก่ การลาออกจากเป็นสมาชิกชมรม และการขอขึ้นค่าแรงจากการทำงานพิเศษ

4.3.1 การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ดังต่อไปนี้

1) การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา

พฤติกรรมกล้าแสดงออก	ชาย		หญิง		t
	-----		-----		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก	2.88	0.36	2.84	0.36	1.00

$P > .05$

จากตารางที่ 7 การศึกษาเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา ปรากฏว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล
ของนักศึกษา ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล
ของนักศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคล	ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
1. ระดับชั้น			
1) ปีที่ 1	2.94		
2) ปีที่ 2	2.86	3.2431	0.0219*
3) ปีที่ 3	2.82		
4) ปีที่ 4	2.81		
2. ผลการเรียน			
1) ต่ำกว่า 2.00	2.79		
2) 2.00 - 2.50	2.86	0.5709	0.6344*
3) 2.51 - 3.00	2.87		
4) มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	2.85		
3. วุฒิการศึกษาสูงสุดของบิดา			
1) ระดับประถมศึกษา	2.88		
2) ระดับมัธยมศึกษา	2.79	2.7151	0.0443*
3) ระดับอนุปริญญา	2.80		
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	2.91		

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านปัจจัย
ส่วนบุคคลของนักศึกษา (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
4. วุฒิการศึกษาสูงสุดของมารดา			
1) ระดับประถมศึกษา	2.84		
2) ระดับมัธยมศึกษา	2.88	2.1084	0.0983
3) ระดับอนุปริญญา	2.80		
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	2.94		
5. อาชีพหลักของบิดา			
1) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	2.85		
2) ประกอบธุรกิจส่วนตัว	2.82	1.2935	0.2715
3) เกษตรกรรม	2.87		
4) รับจ้าง	2.99		
5) อื่น ๆ	2.87		
6. อาชีพหลักของมารดา			
1) รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	2.85		
2) ประกอบธุรกิจส่วนตัว	2.80	1.7252	0.1431
3) เกษตรกรรม	2.87		
4) รับจ้าง	2.97		
5) อื่น ๆ	2.90		

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้านปัจจัย
ส่วนบุคคลของนักศึกษา (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
7. รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน			
1) น้อยกว่า 10,000 บาท	2.88		
2) 10,001 - 15,000 บาท	2.83	0.5492	0.7290
3) 15,001 - 20,000 บาท	2.90		
4) 20,001 - 30,000 บาท	2.85		
5) มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	2.83		
8. กลุ่มสาขาวิชา			
1) กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ	2.83		
2) กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	2.85	0.2510	0.8606
3) กลุ่มฝึกหัดครู	2.83		
4) กลุ่มมนุษยศาสตร์	2.85		

*P < .05

จากตารางที่ 8 การศึกษาเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับตัวแปรด้าน
ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ปรากฏว่า

1) นักศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันมีระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
น้อยกว่าระดับชั้นปีอื่น ๆ และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีระดับพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากที่สุด

2) นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักศึกษาที่บิดามีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่บิดามีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีมีระดับ
พฤติกรรมกล้ำแสดงออกน้อยกว่านักศึกษาที่บิดามีวุฒิการศึกษาระดับอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.91$) ส่วน
นักศึกษาที่บิดามีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจะมีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกมากที่สุด
($\bar{X} = 2.79$)

4) นักศึกษาที่มารดามีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) นักศึกษาที่บิดามีอาชีพหลักต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6) นักศึกษาที่มารดามีอาชีพหลักต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7) นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8) นักศึกษาที่มีกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับพฤติกรรมกล้ำแสดงออกไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 ระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล

การศึกษาระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น เมื่อต้องแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกไป ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ระดับความไม่สบายใจหรือความกังวลใจของนักศึกษา

ข้อความ	ระดับความไม่สบายใจ/วิตกกังวล		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
1. กล่าวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง	2.93	0.94	สบายใจ
2. กล่าวหาคนที่ทำดี	1.35	0.69	สบายใจ
3. พูดคุยกับคนที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของท่าน	2.46	0.93	ไม่สบายใจเล็กน้อย
4. เริ่มต้นการสนทนากับคนแปลกหน้า	2.42	1.10	ไม่สบายใจเล็กน้อย
5. ต่อต้านการบังคับซื้อสินค้า	2.41	0.95	ไม่สบายใจเล็กน้อย
6. พูดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิจารณ์พฤติกรรมของท่าน	2.40	1.05	ไม่สบายใจเล็กน้อย
7. พูดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิจารณ์งานของท่าน	2.38	0.99	ไม่สบายใจเล็กน้อย
8. ต่อต้านการกระตุ้นให้มีอารมณ์เพศ	2.36	1.18	ไม่สบายใจเล็กน้อย
9. ร้องขอสิทธิที่ท่านควรจะได้รับ	2.35	1.00	ไม่สบายใจเล็กน้อย
10. ถามผู้อื่นว่าท่านเคยทำให้คนใดคนหนึ่งโกรธเคืองหรือไม่	2.34	0.99	ไม่สบายใจเล็กน้อย
11. เปิดเผยความคิดที่แตกต่างกับคนที่ท่านกำลังพูดด้วย	2.35	0.99	ไม่สบายใจเล็กน้อย
12. ยอมรับว่าท่านไม่มีความรู้ในบางเรื่อง	2.29	1.07	ไม่สบายใจเล็กน้อย
13. ต่อต้านการคะยั้นคะยอให้ดื่มแอลกอฮอล์	2.23	1.15	ไม่สบายใจเล็กน้อย

ตารางที่ 9 ระดับความไม่สบายใจหรือความกังวลใจของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความไม่สบายใจ/วิตกกังวล		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
14. ยอมรับว่ามีความสับสนในเรื่องที่อภิปรายกัน และขอให้อภิปรายให้ชัดเจน	2.20	0.89	ไม่สบายใจเล็กน้อย
15. ต่อต้านการขอร้องให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง	2.14	1.22	ไม่สบายใจเล็กน้อย
16. ขอให้มีการประชุมกันอีกครั้งเมื่อการประชุม ครั้งแรกไม่สำเร็จ	2.11	0.88	ไม่สบายใจเล็กน้อย
17. ขอให้มีการนัดหมายหรือพบปะกันอีกครั้ง	2.07	0.89	ไม่สบายใจเล็กน้อย
18. ขอร้องให้มีการติเพื่อก่อ	2.01	0.85	ไม่สบายใจเล็กน้อย
19. สมัครเข้าทำงานด้วยตนเอง	2.00	1.08	ไม่สบายใจเล็กน้อย
20. ยอมรับการนัดพบ	1.86	0.86	ไม่สบายใจเล็กน้อย
21. ยอมรับคำยกย่องชมเชย	1.75	0.85	ไม่สบายใจเล็กน้อย
22. บอกบุคคลอื่นถึงข่าวดีเกี่ยวกับตัวท่าน	1.70	0.89	ไม่สบายใจเล็กน้อย
23. กล่าวคำขอโทษเมื่อท่านทำผิด	1.63	1.04	ไม่สบายใจเล็กน้อย
24. ถามผู้อื่นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว	3.25	1.05	ไม่สบายใจปานกลาง
25. บอกให้เพื่อนช่างพูดหยุดคุย	2.46	0.93	ไม่สบายใจปานกลาง
26. บอกให้บุคคลในที่สาธารณะหยุดกระทำสิ่งที่ รบกวนจิตใจของท่าน	3.13	1.10	ไม่สบายใจปานกลาง
27. ลาออกจากการเป็นสมาชิกชมรมหรือชุมนุม	3.08	1.13	ไม่สบายใจปานกลาง
28. ปฏิเสธคำขอยืมเงิน	3.08	1.01	ไม่สบายใจปานกลาง
29. ปฏิเสธคำขอยืมของใช้ส่วนตัว	2.93	0.94	ไม่สบายใจปานกลาง
30. ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อจำเป็น	2.91	0.95	ไม่สบายใจปานกลาง

ตารางที่ 9 ระดับความไม่สบายใจหรือความกังวลใจของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อความ	ระดับความไม่สบายใจ/วิตกกังวล		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลความ
31. บอกเพื่อนสนิทว่าเขาพูดและทำในสิ่งที่ทำ ไม่ชอบ	2.91	1.04	ไม่สบายใจปานกลาง
32. ขอขึ้นค่าแรงจากการทำงานพิเศษ	2.90	1.06	ไม่สบายใจปานกลาง
33. ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น	2.88	1.00	ไม่สบายใจปานกลาง
34. ขอร้องไห้หน้าสิ่งของที่ลืมไปมาคืน	2.82	1.03	ไม่สบายใจปานกลาง
35. บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานด้วยว่าเขาพูดหรือ กระทำบางสิ่งบางอย่างที่รบกวนจิตใจของท่าน	2.79	1.01	ไม่สบายใจปานกลาง
36. นำสิ่งของที่มีค่าหนีไปคืนร้านค้า	2.66	1.05	ไม่สบายใจปานกลาง
37. ปฏิเสธคำขอร้องการไปพบปะสังสรรค์หรือนัดพบ	1.63	1.04	ไม่สบายใจปานกลาง
38. บอกคนใดคนหนึ่งว่าท่านชอบเขา	2.62	1.00	ไม่สบายใจปานกลาง
39. บอกให้บุคคลรู้ถึงความรู้สึกของท่านว่า เขาได้ทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อท่าน	2.55	1.06	ไม่สบายใจเล็กน้อย
40.ต่อต้านการเร้าอารมณ์ทางเพศถ้าท่านไม่สนใจ	2.29	1.19	ไม่สบายใจเล็กน้อย
รวม	2.42	0.48	เล็กน้อย

จากตารางที่ 9 การศึกษาระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น ปรากฏว่า นักศึกษามีความไม่สบายใจอยู่ในระดับ "ไม่สบายใจเล็กน้อย" เมื่อพิจารณาในรายละเอียด ปรากฏว่า นักศึกษามีความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลอยู่ในระดับ "เล็กน้อย" จนถึง "ปานกลาง" นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษามีความ "สบายใจ" ในเรื่อง การกล่าวขยอชมเชยเพื่อนฝูงและการกล่าวชมผู้ที่ทำดี

4.4.1 เปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลกับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ดังต่อไปนี้

1) การเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลกับตัวแปรด้านเพศของนักศึกษา

ความไม่สบายใจ/ ความวิตกกังวล	ชาย		หญิง		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
ระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล	2.45	0.47	2.40	0.48	1.12

$P > .05$

จากตารางที่ 10 การศึกษาเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิง ปรากฏว่า นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) การเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลกับตัวแปร
ด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลกับตัวแปรด้าน
ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา

ระดับความไม่สบายใจ/				
ปัจจัยส่วนบุคคล	วิตกกังวล	F	F	
	($\bar{X}$)	Ratio	Prob.	
1. ระดับชั้น				
1) ชั้นปีที่ 1	2.53			
2) ชั้นปีที่ 2	2.45	4.3140	0.0051*	
3) ชั้นปีที่ 3	2.35			
4) ชั้นปีที่ 4	2.35			
2. ผลการเรียน				
1) ต่ำกว่า 2.00	2.48			
2) 2.00 - 2.50	2.44	1.5865	0.1918	
3) 2.51 - 3.00	2.82			
4) มากกว่า 3.00 ขึ้นไป	2.81			
3. วุฒิการศึกษาสูงสุดของบิดา				
1) ระดับประถมศึกษา	2.45			
2) ระดับมัธยมศึกษา	2.28	4.4425	0.0043*	
3) ระดับอนุปริญญา	2.49			
4) ระดับปริญญาตรี/หรือสูงกว่า	2.48			

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลกับตัวแปร
ด้านปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	ระดับความไม่สบายใจ/		
	วิตกกังวล ($\bar{X}$)	F Ratio	F Prob.
8. รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน			
1) น้อยกว่า 10,000 บาท	2.47		
2) 10,001 – 15,000 บาท	2.43	0.8813	0.4934
3) 15,001 – 20,000 บาท	2.42		
4) 20,001 – 30,000 บาท	2.35		
5) มากกว่า 30,000 บาทขึ้นไป	2.41		
9. กลุ่มสาขาวิชา			
1) กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ	2.43		
2) กลุ่มวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	2.42	2.7985	0.0396*
3) กลุ่มฝึกหัดครู	2.58		
4) กลุ่มมนุษยศาสตร์	2.30		

*P < .05

จากตารางที่ 11 การศึกษาเปรียบเทียบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล
ของนักศึกษา กับตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล ปรากฏว่า

1) นักศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ
เชฟเฟ (Scheffe' Method) ปรากฏว่า มีนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 กับระดับชั้นปีที่ 3 และ
นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 กับระดับชั้นปีที่ 4 ที่มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกัน

2) นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักศึกษาที่บิดามีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของ เชฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่บิดาสําเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา กับระดับมัธยมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา กับระดับปริญญาตรี มีความระดับไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเฉพาะ นักศึกษาที่บิดาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจะมีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลต่ำกว่า นักศึกษาที่บิดาสําเร็จการศึกษาระดับอื่น ๆ

4) นักศึกษาที่มารดา มีวุฒิการศึกษาต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) นักศึกษาที่บิดามีอาชีพหลักต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยของ เชฟเฟ พบว่า นักศึกษาที่บิดาประกอบอาชีพส่วนตัวกับเกษตรกรมีความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกัน ส่วนที่เหลือไม่พบความแตกต่าง

6) นักศึกษาที่มารดา มีอาชีพหลักต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7) นักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้รวมต่อเดือนของครอบครัวต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8) นักศึกษาที่มีกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ เชฟเฟ พบว่า นักศึกษากลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์กับกลุ่มสาขาวิชาฝึกหัดครูมีความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5 ความต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุงตนเองของนักศึกษา
การศึกษาถึงความต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุง
ตนเองของนักศึกษา ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ความต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุงตนเอง
ของนักศึกษา

ข้อความ	ความต้องการมีความกล้าแสดงออก/ ต้องการปรับปรุงตนเอง	
	จำนวน (n)	ร้อยละ (%)
1. บอกให้บุคคลในที่สาธารณะหยุดกระทำสิ่งที่ กวนจิตใจของท่าน	225	46.10
2. บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานด้วยว่า เขาพูดหรือ กระทำบางสิ่งบางอย่างที่รบกวนจิตใจของท่าน	190	38.90
3. เริ่มต้นการสนทนากับคนแปลกหน้า	181	37.10
4. บอกเพื่อนสนิทว่า เขาพูดและทำในสิ่งที่ท่านไม่ชอบ	157	32.20
5. ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น	151	30.90
6. พูดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิจารณ์พฤติกรรมของท่าน	140	28.70
7. ถามผู้อื่นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว	139	28.50
8. บอกให้บุคคลรู้ถึงความรู้สึกของท่านว่า เขาได้ทำ สิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อท่าน	135	27.70
9. ขอร้องไห้หน้าสิ่งของที่นิยมไปมาคิน	135	27.70
10. ร้องขอสิทธิที่ท่านควรจะได้รับ	134	27.50
11. ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อจำเป็น	133	27.30
12. ปฏิเสธคำขอยืมของใช้ส่วนตัว	131	26.80

ตารางที่ 12 ความต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุงตนเอง
ของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อความ	ความต้องการมีความกล้าแสดงออก/ ต้องการปรับปรุงตนเอง	
	จำนวน (n)	ร้อยละ (%)
13. นาสั่งของที่มีต่าหนีไปคืนร้านค้า	130	26.60
14. บอกกับคนใดคนหนึ่งว่าท่านชอบเขา	124	25.40
15. บอกให้เพื่อนที่ข้างพุดพุดคุย	122	25.00
16. ปฏิเสธคำขอร้องการไปพบปะสังสรรค์หรือนัดพบ	121	24.80
17. ปฏิเสธคำขอยืมเงิน	109	22.30
18. พุดคุยกับคนที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของท่าน	108	22.10
19. เปิดเผยความคิดที่แตกต่างกับคนที่ท่านกำลังพุดด้วย	100	20.50
20. ยอมรับว่าท่านไม่มีความรู้ในบางเรื่อง	98	20.10
21. สมัครเข้าทำงานด้วยตนเอง	92	18.90
22. พุดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิพากษ์วิจารณ์งานของท่าน	92	18.90
23. ยอมรับว่ามีความสับสนในเรื่องที่อภิปรายกันและ ขอให้อภิปรายให้ชัดเจน	82	16.80
24. ต่อต้านการคะยั้นคะยอให้ดื่มแอลกอฮอล์	81	16.60
25. ถามผู้อื่นว่าท่านเคยทำให้คนใดคนหนึ่งโกรธเคืองหรือไม่	79	16.20
26. ขอเงินค่าแรงจากการทำงานพิเศษ	78	16.00
27. ต่อต้านการขอร้องให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง	70	14.30
28. ขอร้องให้มีการติเพื่อก่อ	63	12.90
29. ต่อต้านการเร้าอารมณ์ทางเพศถ้าท่านไม่สนใจ	61	12.50

ตารางที่ 12 ความต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุงตนเอง
ของนักศึกษา (ต่อ)

ข้อความ	ความต้องการมีความกล้าแสดงออก/ ต้องการปรับปรุงตนเอง	
	จำนวน (n)	ร้อยละ (%)
30.ต่อต้านการบังคับซื้อสินค้า	59	12.10
31. ลาออกจากความเป็นสมาชิกชมรมหรือชุมนุม	59	12.10
32. ขอให้มีการประชุมกันอีกครั้งเมื่อมีการประชุมในครั้งแรก ไม่เป็นผลสำเร็จ	56	11.50
33.ต่อต้านการกระตุ้นให้มีอารมณ์เพศ	53	10.90
34. กล่าวยกย่องชมเชยเพื่อผู้	50	10.20
35. บอกบุคคลอื่นถึงข่าวดีเกี่ยวกับตัวท่าน	49	10.00
36. ยอมรับการนัดพบ	45	9.20
37. กล่าวคำขอโทษเมื่อท่านทำผิด	43	8.80
38. กล่าวคำชมผู้ที่ทำดี	38	7.80
39. ขอให้มีการนัดหมายหรือพบปะกันอีกครั้ง	36	7.40
40. ยอมรับคำยกย่องชมเชย	29	5.90

จากตารางที่ 12 การศึกษาความต้องการมีความกล้าแสดงออกมากขึ้นหรือต้องการปรับปรุง
ตนเองของนักศึกษา ปรากฏว่า นักศึกษามีความต้องการมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นหรือ
ต้องการปรับปรุงตนเอง 10 อันดับแรก ดังนี้

- 1) บอกให้บุคคลอื่นที่สาธารณะหยุดกระทำสิ่งที่กวนจิตใจของท่าน
- 2) บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานด้วยว่า เขาพูดหรือกระทำบางสิ่งบางอย่างที่รบกวน
จิตใจของท่าน

- 3) เริ่มต้นการสนทนากับคนแปลกหน้า
- 4) บอกเพื่อนสนิทว่า เขาพูดและทำสิ่งที่คุณไม่ชอบ
- 5) ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น
- 6) พูดอย่างเปิดเผยกับคนที่วิจารณ์พฤติกรรมของคุณ
- 7) ถามผู้อื่นเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว
- 8) บอกให้บุคคลรู้ถึงความรู้สึกของคุณว่า เขาได้ทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อคุณ
- 9) ขอเรื่องำหนดสิ่งของที่นิยมไปมาคืน
- 10) ร้องขอสิทธิที่คุณควรจะได้รับ

4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการกล้าแสดงออก การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล เพื่อแสดงให้เห็นถึง ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออก ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการกล้าแสดงออก การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล

ปัจจัยส่วนบุคคล	การอบรมเลี้ยงดู ของผู้ปกครอง	พฤติกรรม กล้าแสดงออก	ความไม่สบายใจ/ ความวิตกกังวล
1. เพศ	0.1059	-0.0455	-0.0506
2. ระดับชั้น	-0.0434	-0.1315*	-0.1543**
3. ผลการเรียน	-0.0650	0.0245	-0.0778
4. วุฒิการศึกษาสูงสุดของบิดา	0.0262	0.0279	0.0436
5. วุฒิการศึกษาสูงสุดของมารดา	0.0341	0.0882	0.0193
6. อาชีพหลักของบิดา	0.0424	0.0619	-0.0159
7. อาชีพหลักของมารดา	-0.1289*	0.0805	-0.0352
8. รายได้รวมต่อเดือนของครอบครัว	0.0573	-0.0451	-0.0877
9. กลุ่มสาขาวิชา	-0.0098	-0.0099	-0.0233

* $p < .01$ ** $p < .001$

จากตารางที่ 13 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง พฤติกรรมกล้าแสดงออก และความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล ปรากฏว่า ตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง และความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับชั้นปีที่เรียนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพหลักของมารดา มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.7 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักศึกษา ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสมการถ้อยแบบพหุคูณ แบบขั้นบันได โดยให้พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นตัวแปรตามและตัวแปรอิสระที่ถูกส่งเข้ามาในสมการ

Y = พฤติกรรมกล้าแสดงออก

X₁ = เพศ

X₂ = ผลการเรียน

X₃ = ระดับชั้น

X₄ = วุฒิกการศึกษาสูงสุดของบิดามารดา

X₅ = วุฒิกการศึกษาสูงสุดของมารดา

X₆ = อาชีพหลักของบิดา

X₇ = อาชีพหลักของมารดา

X₈ = รายได้ของผู้ปกครองรวมต่อเดือน

X₉ = กลุ่มสาขาวิชา

X₁₀ = การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

X₁₁ = การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแบบประชาธิปไตย

X₁₂ = การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแบบเข้มงวดกวดขัน

X₁₃ = การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแบบปล่อยปละละเลย

X₁₄ = ความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวล

ตัวแปรตัวที่ 1 การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง (X₁₀)

$$\text{ค่า } R^2 = 0.05014$$

ตัวแปรตัวที่ 2 ระดับชั้น (X₃)

$$\text{ค่า } R^2 = 0.06585$$

ตัวแปรตัวที่ 3 วุฒิกการศึกษาสูงสุดของมารดา (X₅)

$$\text{ค่า } R^2 = 0.07646$$

ตัวแปรตัวที่ 4 อาชีพหลักของมารดา (X₇)

$$\text{ค่า } R^2 = 0.09304$$

ดังนั้นจะได้สมการทำนายแบบถดถอยพหุคูณ คือ

$$y = 3.5318 - .1332 X_{10} - .1272 X_3 + .1838 X_5 + .1537 X_7$$

$$R^2 = 0.09304$$

แสดงว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักศึกษา ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา ได้แก่ 1) การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง 2) ระดับชั้น 3) วุฒิการศึกษาสูงสุดของมารดา และ 4) อาชีพหลักของมารดา

4.8 อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นการอภิปรายผลดังนี้

4.8.1 นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นส่วนมากได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากผู้ปกครองแบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บุตรรู้สึกว่ามีมารดาปฏิบัติต่อตนอย่างยุติธรรม มีความอดทน ไม่ตามใจและไม่เข้มงวดกวดขันจนเกินไป ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของตน ให้ความร่วมมือแก่ตนตามโอกาสอันสมควร สอดคล้องผลการวิจัยของ สมาน กาญจเนติ (2520) ซึ่งปรากฏว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะสามารถปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ บาลด์วิน (Baldwin, 1964 อ้างถึงใน สมพงษ์ ธีรพัฒน์, 2517) ที่ย้ำให้เห็นว่าบ้านของเด็กที่ใช้วิธีการปกครองแบบประชาธิปไตย จะทำให้เด็กเป็นคนมีความกระตือรือร้น กล้าแสดงความคิดเห็น มีความรับผิดชอบ มีความเป็นระเบียบวินัย และมีความอยากรู้อยากเห็น

ละม้ายมาศ ศรีทนต์ (2510) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะทำให้บุตรมีความคิดริเริ่มและตัดสินใจจากเรื่องเล็กไปหาเรื่องใหญ่ และจะสร้างเป็นนิสัยต่อไปให้รู้จักคิดริเริ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น มีความเชื่อมั่นในตนเอง พึ่งพาตนเองได้ ตรงกันข้ามกับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย บุตรจะรู้สึกขาดความรัก และมองโลกในแง่ร้าย ไม่ไว้วางใจบุคคลอื่น ไม่เชื่อความยุติธรรมและไม่มีโอกาสเรียนรู้หรือรับการฝึกฝนให้มีคุณธรรม ขาดความเป็นระเบียบ ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่มีความขยันขันแข็ง และไม่สามารถในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น

ส่วนการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและเข้มงวดกวดขัน ประพันธ์ สุทราวาส (2519) รายงานว่า ถ้าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยจะมีผลทำให้เด็กมีความรู้สึกว่าตนเองถูกเกลียดชัง ไม่มีใครสนใจ จึงพยายามเรียกร้องความสนใจด้วยการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เห็นคนอื่นเป็นศัตรู ปรับตัวไม่ดี มุ่งร้าย และไม่รู้จักขอบเขตของความพอดี และเมื่อเด็กได้รับอิสรภาพมากก็ทำให้เด็กมีเวลามากมาย ท่องเที่ยวตามที่ตนเองต้องการ เมื่อเกิดความอยากรู้อยากเห็นก็ทดลองด้วยตนเอง ซึ่งจะมีผลทำให้เด็กถูกชักจูงไปในทางไม่ดีได้ง่ายโดยสรุปแล้ว การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา ผู้ปกครองให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผล ให้ความเอาใจใส่ ฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบและสามารถช่วยตนเองได้ เด็กจะมีความรู้สึกว่าเป็นที่ต้องการของครอบครัว ทำให้รู้สึกเป็นสุข อบอุ่น มั่นคง ปลอดภัย ซึ่งส่งผลต่อบุคลิกภาพที่เหมาะสมมองโลกในแง่ดี มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เป็นลักษณะโดยรวมของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

4.8.2 นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉพาะนักศึกษาหญิงรับรู้เห็นว่าตนเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากกว่านักศึกษาชาย อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาหญิงมาจากครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ให้ความรักความอบอุ่น ให้โอกาสในการแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของบุตรเป็นอย่างดีมากกว่านักศึกษาชาย สิ่งเหล่านี้ อาจจะเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะ และพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา จึงทำให้นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างไปจากนักศึกษาชาย โดยเฉพาะในสภาพของสังคมปัจจุบัน นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน มีการเลือกที่จะดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตได้อย่างค่อนข้างเสรี และผนวกกับการยอมรับวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น ทำให้ผู้ปกครองส่วนมากหันมาเลี้ยงดูบุตรของตนแบบมีเหตุผล ให้ความสนใจ และสนับสนุนการแสดงออกของบุตรมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการยอมรับการแสดงดนตรีของเด็กวัยรุ่นซึ่งมีผู้ปกครองให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง หรือการเป็นนักแสดง การประกวดความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น การร้องเพลง การแสดงดนตรีไทย การแสดงศิลปพื้นเมืองและอื่น ๆ เมื่อมีการปลูกฝังพฤติกรรมการแสดงออกเหล่านี้มาตั้งแต่เด็ก สิ่งเหล่านี้จะถูกซึมซับเป็นคุณลักษณะนิสัยต่อไปของนักศึกษา ทำให้เป็นคนที่มีความกล้าที่จะแสดงกิจกรรมหรือพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับต่อหมู่คณะ เพื่อนฝูงหรือสาธารณชน พฤติกรรมกล้าแสดงออกเหล่านี้ เมื่อได้รับการขัดเกลาจากสังคม (Socialization) ก็จะทำให้สังคมได้สมาชิกที่มีความสามารถและพร้อมที่จะพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

4.8.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างกัน จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าในสภาพปัจจุบันการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น เนื่องจากองค์กรต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือเอกชนได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรค่อนข้างมาก มีการเผยแพร่และให้ความรู้ทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร หรือสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ มากมาย และในขณะเดียวกันนักศึกษาเองก็มีความเป็นอิสระในการคิดพิจารณาและตัดสินใจด้วยตนเองมากขึ้น เช่น การเลือกสาขาวิชาที่ต้องการศึกษาหรือการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย สภาพสังคมปัจจุบันยอมรับบทบาทของผู้หญิงมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการมีผู้ว่าราชการหญิง หรือปลัดอำเภอหญิง นอกจากนี้ในหน่วยงานต่าง ๆ ก็ยังมีผู้หญิงเป็นหัวหน้าหรือผู้บังคับบัญชา สิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้นไม่น้อยไปกว่านักศึกษาชาย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เอี่ยมจิต ดีศรีแก้ว (2524) ที่ปรากฏว่า นักเรียนหญิงที่ได้รับการฝึกการกล้าแสดงออกมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น และมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการศึกษาสอดคล้องกับงานวิจัยของ แกมบริลและริชเช (1975) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปรากฏว่านักศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกคล้ายคลึงกัน

4.8.4 นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีที่เรียนต่างกันและกลุ่มสาขาวิชาต่างกัน มีความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเฉพาะนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 เป็นนักศึกษาใหม่ การปรับเปลี่ยนจากการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเข้าสู่มหาวิทยาลัยที่มีระบบการเรียนการสอนต่างจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา การเข้ามาอยู่รวมกลุ่มกับเพื่อนใหม่ทั้งเพื่อนในชั้นเรียน เพื่อนร่วมวิชาที่เรียนและเพื่อนร่วมหอพัก เป็นการเปลี่ยนแปลงสังคมใหม่ สภาพความเป็นอยู่แบบใหม่ มีความเป็นอิสระ ปราศจากการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิดจากผู้ปกครอง ตัวเองต้องเป็นผู้รับผิดชอบทั้งหมด จึงทำให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทองเรียน อมรัชกุล (2525) ที่ปรากฏว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่เข้ามาศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ จะมีความรู้สึกระคนกันระหว่างความกลัวกับความตื่นเต้น ซึ่งถ้าหากนักศึกษาไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ เหล่านี้ได้ จะทำให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพจิต เกิดความเครียด มีความวิตกกังวล ทำให้ผลการเรียนตกต่ำ

ส่วนนักศึกษาที่มีกลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลแตกต่างกัน โดยเฉพาะนักศึกษากลุ่มฝึกหัดครูจะมีระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษากลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษากลุ่มนี้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรม การศึกษาระดับประถมศึกษา รายได้ของครอบครัวต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ทำให้นักศึกษากลุ่มนี้ขาดความมั่นใจ ไม่กล้าแสดงออกตามสิทธิที่พึงมีของตน ประกอบกับคะแนนในการสอบเข้ามาศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาฝึกหัดครูจะต่ำกว่ากลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ ทำให้มีความรู้สึกว่าตนเองด้อยกว่านักศึกษากลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ อีกทั้งภารกิจของนักศึกษากลุ่มนี้นอกจากจะต้องทำกิจกรรมเหมือน ๆ กับนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ แล้วยังจะต้องออกไปฝึกสอนกับนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งต่างจากนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ ที่มีแต่การฝึกปฏิบัติงานเท่านั้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงอาจทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลมาก บางคนถึงกับเปลี่ยนพฤติกรรมจากคนที่เคยร่าเริงกลายเป็นคนที่เงียบขรึมไป เพราะมีความวิตกกังวลสูง ดังเช่นงานวิจัยของ รัชนิบูลย์ เศรษฐภูมิรินทร์ (2527) ที่ปรากฏว่าการที่บุคคลเก็บความไม่พอใจไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นออกไป หรือแม้กระทั่งการแสดงสิทธิอันพึงมีพึงได้ของตนก็ไม่กล้าทำ เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุให้เกิดความวิตกกังวล กาญจนา พงศ์พฤกษ์ (2522) กล่าวถึงความวิตกกังวลต่ำ จะทำให้นักคารู้สึกเห็นคุณค่าของตนเองมากขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความกล้าคิดกล้าทำและต้องการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากประสบการณ์การทำงานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา ผู้วิจัยเห็นว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ควรได้รับการดูแลเอาใจใส่จากอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา ตลอดจนนักศึกษารุ่นพี่ที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาเดียวกัน คณะเดียวกัน เพื่อลดความวิตกกังวลลง ความวิตกกังวลอาจจะหายไปเมื่อมีระยะเวลาในการปรับตัวยาวนานขึ้น แต่นักศึกษาบางคนไม่สามารถปรับตัวได้ กล่าวคือมีความวิตกกังวล สุดสวาท นามราชฉัตร (2537) กล่าวว่า นิสิตนักศึกษาที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนและสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ ได้ มักจะเกิดความเครียดทางจิตใจ มีผลต่อการเกิดปัญหาสุขภาพจิต ทำให้ผลการเรียนตกต่ำ มีการแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน ไม่มีความสุขในการดำรงชีวิตและทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษา

4.8.5 ความต้องการในการปรับปรุงพฤติกรรมกล้าแสดงออก จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษามีความต้องการที่จะกระทำให้ตนเองมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้นหรือ

ต้องการปรับปรุงพฤติกรรมกล้าแสดงออกในเรื่อง การกล้าบอกให้บุคคลอื่นได้รับรู้ว่า เขากำลังทำ
 งานสิ่งที่รบกวนสิทธิของบุคคลอื่นอยู่ให้เลิกกระทำเสีย ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะสภาพสังคม
 ไทยในปัจจุบันเป็นสังคมที่มีแต่การแก่งแย่ง เอาัดเอาเปรียบและเห็นประโยชน์ส่วนตัว ไม่คำนึง
 ถึงสิทธิของบุคคลอื่น ไม่มีเหตุผล มักจะคิดว่าสิ่งที่ตนทำเป็นสิ่งที่สมควร ความสุขสบายของตนเอง
 เป็นเรื่องใหญ่ ขาดความมีระเบียบวินัย เช่น การขับขี่ยานยนต์หรือรถจักรยานยนต์ที่มีเสียงดัง
 การขับรถยนต์อย่างรวดเร็ว การจอดรถไม่เป็นระเบียบ อาศัยความพึงพอใจของตนเอง เมื่อถูก
 ดักเตือนหรือบอกกล่าวก็จะโกรธแค้น สิ่งเหล่านี้เป็นข้อด้อยของสังคมไทย นักศึกษามีความต้องการ
 ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมในส่วนนี้ นับว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะว่าเป็นการพัฒนาทักษะของตนเองที่จะสร้าง
 ค่านิยมในสังคมให้หันมาเห็นถึงสิทธิส่วนบุคคลและการเห็นประโยชน์ของส่วนรวม

การเริ่มต้นสนทนากับคนแปลกหน้า การถามผู้อื่นในเรื่องส่วนตัวหรือการพูดอย่างเปิดเผย
 กับคนที่วิจารณ์พฤติกรรมของตน เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาเห็นว่าควรต้องได้รับการปรับปรุงตนเอง
 เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จึงทำให้นักศึกษาไม่กล้าที่จะพูดหรือซักถามบุคคลอื่น
 ที่ตนเองไม่รู้จัก กลัวว่าบุคคลผู้นั้นจะไม่พูดด้วยหรือกลัวการตอบปฏิเสธคำถามหรือคำขอร้องของ
 บุคคลอื่น นอกจากนี้ยังอาจจะถูกมองไปในทางไม่ดีได้ แต่นั่นก็ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์และ
 สภาพแวดล้อมต่าง ๆ นอกจากนี้นักศึกษายังต้องได้รับการฝึกฝนในพฤติกรรมการกล้าแสดงออก
 ดังกล่าว มีนักศึกษาบางคนไม่กล้านำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียน ไม่กล้าที่จะสอบถามชาวบ้านถึง
 สภาพความเป็นอยู่เมื่อออกไปในชุมชนเพื่อฝึกปฏิบัติงาน นักศึกษาส่วนมากไม่ได้รับการฝึกฝนให้
 รู้จักการวิพากษ์วิจารณ์ และการถูกวิพากษ์วิจารณ์ ทั้งด้านบุคลิกลักษณะและการทำงาน บางคน
 ยอมรับไม่ได้เมื่อถูกวิจารณ์ผลงานหรือการกระทำบางอย่างของตนเอง เนื่องจากยังยึดติดอยู่กับ
 ความรู้สึกของตนเองเป็นใหญ่ สิ่งเหล่านี้สามารถฝึกฝนอบรมกันได้ และเป็นเรื่องที่ดีที่นักศึกษา
 ยังมีความกล้าที่บอกกล่าวว่าตนเองมีพฤติกรรมที่ต้องการปรับปรุงอย่างใดบ้าง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่
 ของผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการผลิตบัณฑิตออกไปสู่สาธารณชน เช่น อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ผู้สอน
 และฝ่ายกิจการนักศึกษาต้องเข้ามาช่วยเหลือหาทางปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดังกล่าว โดยอาจจะใช้
 กิจกรรมกลุ่ม ชมรม สโมสร การออกค่ายอาสาพัฒนาชนบท การเป็นครูช่วยสอนหรือการเป็น
 ผู้ช่วยนักวิจัยในพื้นที่ที่จะช่วยให้พฤติกรรมกล้าแสดงออกได้รับการพัฒนาหรือปรับปรุงขึ้นมา

4.8.6 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

จากผลการวิจัยปรากฏว่าตัวแปรด้านปัจจัยส่วนบุคคล การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง พฤติกรรม-

การกล้าแสดงออก และความวิตกกังวลหรือความไม่สบายใจ มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะระดับชั้นปีที่เรียนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก กับความวิตกกังวลหรือความไม่สบายใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001 ตามลำดับ กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีแรก ๆ จะมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอยู่ในระดับน้อย นั่นคือมีความไม่กล้าแสดงออกสูงกว่านักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น เช่นเดียวกันกับความวิตกกังวลหรือความไม่สบายใจ นักศึกษาที่เพิ่งจะ เข้าศึกษาในระดับชั้นปีแรก ๆ จะมีความวิตกกังวลหรือความไม่สบายใจสูงกว่านักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้น

ดังนั้น พฤติกรรมการกล้าแสดงออกหรือความวิตกกังวลใจ เป็นกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่ตอบสนองกับปัจจัยต่าง ๆ ในสังคมทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อม ระดับของพฤติกรรมกล้าแสดงออกจึงขึ้นอยู่กับสถานการณ์หรือในภาวะที่บุคคลนั้นดำรงสภาพอยู่ เมื่อผ่านพ้นสถานการณ์หรือภาวะการณ์นั้นไปแล้วก็จะทำให้พฤติกรรมการกล้าแสดงออกหรือความวิตกกังวลเปลี่ยนแปลงไป ในขณะที่ขณะหนึ่งนักศึกษาอาจแสดงพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสม เช่นในชั้นปีที่ 3,4 ซึ่งก็เป็นชั้นปีสุดท้าย นักศึกษาส่วนมากเริ่มมีความเข้าใจภาวะทางสังคมมากขึ้นและจำเป็นต้องออกไปจากสภาพนักศึกษาเพื่อไปอยู่ในสถานภาพของการประกอบอาชีพต่าง ๆ นักศึกษาในชั้นปีสุดท้ายจึงมีการเตรียมความพร้อมและเสาะแสวงหาข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ตนเองได้แสดงพฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสม รวมทั้งการลดความวิตกกังวลใจลง จากประสบการณ์ของผู้วิจัย พบว่า นักศึกษาในชั้นเรียนปีที่ 3, 4 มักจะมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงมาก ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะว่าตนเองเป็นพี่ใหญ่ในคณะฯ หรือในสาขาวิชา มีรุ่นน้องที่ต้องคอยดูแลและต้องแสดงพฤติกรรมให้รุ่นน้องมีความเชื่อถือ ศรัทธา รวมทั้งภาวะการเรียนที่หนักมาตลอดก็เริ่มที่จะเบาใจขึ้น นอกจากนี้ กิจกรรมที่เสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกก็มีให้เลือกมากขึ้น เช่น กิจกรรมสหธนาคารต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกคณะ การออกค่ายอาสาสมัคร การเป็นผู้ช่วยนักวิจัย การออกฝึกภาคสนามเหล่านี้ ทำให้นักศึกษาได้สัมผัสกับสภาพสังคมและสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิต จึงทำให้มีการเตรียมความพร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์ในอนาคตได้ดี อีกทั้งยังมีความรู้สึกว่าการกิจทางการศึกษาใกล้จะสำเร็จแล้ว และการรับพระราชทานปริญญาก็ใกล้เข้ามา ทำให้มีความหวังในความสำเร็จของตนเอง นักศึกษาปีท้าย ๆ จึงมีความกังวลใจลดลงและมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงขึ้น

4.8.7 ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออก อันได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ระดับชั้น ภูมิการศึกษาสูงสุดของมารดา และอาชีพหลักของมารดา ปัจจัยดังกล่าวส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม หรือไม่แสดงพฤติกรรมของนักศึกษา การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองที่สำคัญคือการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ปรากฏว่า นักศึกษาส่วนมากได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยอยู่ในระดับ "มาก" ซึ่งเป็นไปตามแนวความคิดของการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จะส่งผลให้นักศึกษามีความคิดริเริ่ม กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ เป็นคนมีเหตุผล รับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ได้และยอมรับในสิทธิของบุคคลอื่น

ในส่วนของระดับชั้นเรียนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออก นักศึกษาที่มีระดับชั้นเรียนสูงขึ้น พฤติกรรมกล้าแสดงออกจะมีมากขึ้น คล้ายคลึงกับอายุที่เพิ่มขึ้น คนที่มีวุฒิสูงขึ้นจะมีวุฒิภาวะสูงขึ้น มีความคิดกว้างไกล มีความเข้าใจตนเองและสภาพแวดล้อมดีขึ้น มีความยับยั้งชั่งใจ นั้นแสดงให้เห็นว่ามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไปในทิศทางที่มากขึ้น

สำหรับวุฒิการศึกษาของมารดา มารดาเป็นผู้ใกล้ชิดกับบุตรและเลี้ยงดูบุตร ให้ความรัก ความอบอุ่นต่อบุตรเสมอ เมื่อมารดามีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการเลี้ยงดูหรืออบรมสั่งสอน รู้จักวิธีการที่จะทำให้อุบัติเหตุเชื่อฟัง อยู่ในร้วาท เป็นคนมีเหตุผล รับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น ไม่เป็นคนเอาแต่ใจตนเอง ไม่เข้มแข็งแการหรือเอาแต่ใจเอาเปรียบบุคคลอื่น สามารถพึ่งพาตนเองได้ และไม่เป็นภาระของสังคม ดังนั้น การศึกษาของมารดาจึงน่าจะมีความสำคัญต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา

ในขณะที่อาชีพหลักของมารดาเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำนายพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา ลักษณะอาชีพของมารดาที่มีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับบุตร มีเวลาให้การอบรมเลี้ยงดู ให้ความรัก ความเข้าใจ จะทำให้อุบัติเหตุเป็นคนที่มีเหตุผล มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เชื่อมั่นในตนเอง สามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้อย่างเหมาะสม เช่น นักศึกษาที่มารดามีอาชีพรับราชการจะมีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับบุตรมากที่สุด สำหรับนักศึกษาที่มารดามีอาชีพเกษตรกรรม จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอยู่ในระดับน้อย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า บุคคลที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมนั้นจะอาศัยอยู่ในชนบทและได้รับการศึกษาในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ยังยึดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอยู่มาก สอนให้อุบัติเหตุเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน เคารพผู้อาวุโสกว่า ไม่กล้าโต้แย้ง ยึดถือประเพณีดั้งเดิมอย่างเคร่งครัด

ไม่เป็นอิสระแก่ตนเอง ไม่กล้าโต้แย้งบุคคลอื่นเพราะมีความเคารพหรือเกรงใจ โดยคิดว่า
 "เดินตามหลังผู้ใหญ่หมาไม่กัด" หรือ "ผู้ใหญ่อาบน้ำร้อนมาก่อน" เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าว
 จึงอาจจะเป็นสาเหตุให้นักศึกษาที่มารดามีอาชีพเกษตรกรรมมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกน้อยกว่า
 นักศึกษาที่มารดามีอาชีพอื่น ๆ